

El Poble de Salt

Organ del Cens polític del Centre Republicà

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

Parlem d'educació

No és estrany que la cultura del poble no progressés en temps de la monarquia; convenia als governants d'aleshores que la llum de la ciència no il·luminés les ments dels proletaris de totes menes, i per això es preocupaven ben poc de crear centres d'ensenyament i formar bons mestres i nodrir força biblioteques. La migrada cosa que feien en aquest sentit, era tan sols provocada per la necessitat de no quedar massa en ridícul davant el món civilitzat, i també pel temor que una pressió massa absoluta damunt les consciències no acabés rebentant-ho tot i capolés tots els privilegis de la classe dominadora i opressora. L'adveniment de la República havia de significar, per damunt de tot, empenta vigorosa a la instrucció i educació dels ciutadans; clatellada mortal a la política de l'obscurantisme i del foment de la ignorància que havia pesat sempre damunt Catalunya i Espanya. La millor definició de la República, al nostre entendre, seria dir que és el règim de l'educació dels ciutadans. Educació, entenguí's bé, en l'accepció ampla i profunda del mot. I la República espanyola, en el concepte expressat, no pot pas dir ningú que sigui poc republicana. No caldrà pas que detallem ni que esmentem tan sols la tasca cultural enorme que ha dut a terme la nostra jove República. Es a bastament coneguda i reconeguda per tothom. Però, en l'obra de redreçament i educació del poble, no solament els governants han de posar-hi el coll. Amb tot i ésser indispensable, seria fer ben poca cosa. Hem d'ésser tots, ha d'ésser tothom, rics i pobres, obrers i burgesos, camperols i vilatans, savis i negats, vells i joves, homes i dones, xics i grans, artistes i taujans, qui han de col·laborar a l'obra magna d'emular i superar la cultura dels països més avançats de la terra. Qui es senti encara inclinat a enyorar els temps ignominiosos del domini del caciquisme i el clericalisme, que es posi a un marge de la nostra ruta, car correria el risc d'ésser engolit per l'onada impetuosa dels croats del progrés i de la fraternitat humana. Croats de la cultura! Bella expressió, si sabem despullar-la de tot regust arcaic de bel·licositat i odi de sectes. Tanmateix, sense preparació no és possible assolir, en cap ordre de coses, la fita cobejada, el sublim ideal que ens fa glatir. Cal, doncs, preparar-nos. I preparar-nos tots per a la santa croada de l'educació del poble. Per dissort existeix en esfereïdora extensió, avui dia encara, el prejudici que l'educació dels infants ha d'ésser obra exclusiva del mestre, del professional de l'ensenyança. Error. Error grandíssim. L'infant no passa totes les hores del dia a l'escola. En transcorre moltes més al carrer i a la llar. Si només el mestre es preocupa de l'educació de l'infant, essent poc el temps en què pot exercir la seva influència damunt seu, i encara no pas amb tota la força, perquè ha de tenir cura de molts, la formació d'aquest infant ha de resultar obligadament deficientíssima. I encara rai, si l'infant únicament no trobés, al carrer i a la llar, el pare i la mare, el germà gran i l'amic que s'ocupessin de la seva educació. El que és més de lamentar és que en aquests llocs troba sovint, ben segur que inconscientment, en lloc de l'educador, el pervertidor, en lloc del guia, el desorientador. El mestre, el bon pedagog, poc abundant encara per desgràcia, no troba les més de les vegades, encara més desgraciadament, uns col·la-

boradors a la seva obra en els pares i els amics i els germans de la mainada educanda. Al contrari; gairebé sempre hi troba uns destorbadors, una força negativa, anul·ladora. La ciència pedagògica ha avançat molt en aquests darrers anys. El concepte psicològic que avui es té de l'infant no és pas el mateix que es tenia en l'antigor greco-romana, ni en els segles medievals, ni en el Renaixement, ni en la passada centúria.

Estem escrivint un article de periòdic, un modest article en un modest periòdic, No és pas possible, ni ens ha mogut aquest intent, de fer ací una minuciosa exposició de les modernes concepcions de l'ànima del nen i dels mètodes pedagògics més adients a aquestes teories. Però no serà de més constatar que ja no creu ningú una mica entès en Pedagogia, que l'infant gaudeixi ja, des del naixement, de totes les funcions mentals de l'adult, i que totes les intel·ligències siguin en llur començament iguals; idea aquesta que s'inicià en l'edat antiga, subsisteix durant la mitjana i que trobem fins i tot en Malebranche, que morí a principis del segle XVIIIè. Per això durant tot aquest temps l'ensenyament es va reduir, sota ferma purament verbal i valent-se del mètode de l'autoritat, a interpretar les obres dels *summi philosophi*, i deduir d'aquestes, i de la paraula del mestre, totes les conseqüències que no poguessin contradir els primers principis, tinguts com a veritats inatacables. És a dir: l'absoluta passivitat de l'alumne, el clàssic *magister dixit*. Tampoc no creu ningú avui en la creença absoluta de la idea pura — el «qui coneix la virtut, la practica», de Sòcrates —. De l'època de l'Humanisme ençà s'escalonen les teories i les experiències dels pedagogs en sentit sempre progressiu. Anotem a grans trets, els noms il·lustres de Bacon de Verulam, Amós Comeni, Mortaigne, Locke, Hermann Francke, Rousseau, Basedow, Kant, Fichte, Goethe, Pestalozzi, Schleiermacher, Herbart, Froebel, Montessori, Kerchensteiner, Decroly, John Dewey, etc., etc. Tots ells i molts d'altres han contribuït i contribueixen a fixar cada dia més el veritable sentit i l'encertada funció de l'ensenyança. L'escola va deixant d'ésser, a grans gambades, el «lloc de turment» dels escolàstics, i àdhuc el mer auditori que hem conegut fins avui. Com afirma Claparède, l'escola, d'auditori, ha d'esdevenir laboratori, on els alumnes no escoltin, sinó que facin, que actuïn.

L'escola activa i l'educació experimental guanyen adeptes arreu del món de dia en dia. A Espanya també fan entrada triomfal aquestes noves orientacions. L'alhora antiga i moderna concepció de la societat humana en sentit col·lectivista, emmena cap a nous procediments i mètodes que els emprats fins avui per a la formació dels ciutadans. Però, per malaventura de tots, els pares i mares de família no estan pas a l'abast de comprendre aquests nous viarans de la ciència educativa, i el mestre que es proposa seguirlos amb entusiasme, topa tot seguit, i massa cruament, amb els prejudicis d'una gent incomprensiva i reàcia que no tan sols no coadjuven a la seva labor, sinó que s'hi converteixen en decidits adversaris. Per això és tan convenient de difondre els nous conceptes pedagògics entre les multituds ineducades que hi mostren hostilitat i de fer-los veure l'eficàcia i la bondat dels moderns mètodes. El tema de l'article és interessant. Però també resultaria molt llarg el seu normal descabdellament. No és pas possible de sintetitzar-lo en un ni en deu articles com el present. De totes maneres, prometem prosseguir, si no hi ha res de nou, aquesta conversa un altre dia.

Iu BOHIGAS

El Govern Azaña

Tribuna Lliure

Els homes d'un republicanisme i esquerrisme autèntics, no aquells que varen ésser forjats en la flamarada revolucionària i alliberadora del 14 d'abril de 1931, jornada de fruïció i de glòria per a tot un poble befat i oprimint durant segles i més segles, estem vivint uns moments de vertadera inquietud política. Aquesta obstrucció sistemàtica i, per tant, absurda del cèlebre cabdill radical i els seus satèl·lits arrivistes i fins monarquitzants i tot, els satura d'un constant neguit i d'un malestar moral explicable. I és que ells, els homes d'un palesat republicanisme i esquerrisme autèntics, que cobegen i estimen profundament la República, perquè és el govern del poble per al poble i no per tal de satisfer uns apetits personals, propis de la gent inculta i traïdora, ja s'han donat perfecte compte que la «regina de llur ideal», com té costum de nomenar la República un prestigiós i inspirat poeta de casa nostra, està corrent el risc de caure, d'un moment a l'altre, en unes mans que són més hàbils per estrangular-la que no per glorificar-la. Perquè, digue'm tu, lector amic: ¿què n'hem d'esperar de bo si el govern del país va a raure a les mans d'un Lerroux o bé d'un Maura per exemple? No cal oblidar la conducta ideològica d'aquests dos homes tan sobresortits en el camp de la política nacional. Tothom sap prou bé qui és l'un i qui és l'altre, i ningú no oblida que són dos estadistes les aptituds i visions polítiques dels quals fan més per a figurar en un estat burgès i reaccionari que a un estat esquerrista, liberal i democràtic, tal com el que avui tenim el goig de gaudir tots els fills de l'Ibèria revolucionària. A més, no cal pas que us fem avinent quins són els propòsits governamentals i ministerials de Lerroux, ni molt menys els de Maura, car tan els de l'un com els de l'altre, tots els coneixem a bastament. Si, àdhuc massa i tot. Són burgesos, són reaccionaris, són anti-proletaris. Tant els de l'ex-incendiari de convents i perillós conductor de masses, com els del fill del tan tristament cèlebre Maura, l'assassí indirecte del malaurat creador de l'«Escola Moderna», Francesc Ferrer i Guàrdia, la imatge esvelta i íntegra, severa i noble del qual,

s'alça encara avui per avui com un gloriós símbol de lluita i de redempció humana, per damunt de les pedres mil·lenàries del tràgic Castell de Montjuic, o sia la Bastilla del sanguinari Felip V.

Ha dit suara el «caudillo» als periodistes que fan informació en el Congrés: «Doncs, el senyor Pere Rahola té molta capacitat, i a més cal no oblidar que és d'origen republicà, ja que la Lliga estigué integrada per homes de diversos partits polítics, i ara mateix és un partit republicà, tota vegada que ha acatat la República.»

Ah, ja! Molt esplèndid, esplendíssim. Adhuc sembla mentida que unes declaracions d'aquesta mena hagin estat fetes per un home com En Lerroux, el qual en un temps havia fet de la Lliga tot un camp de cadàvers i que ara no té sinó per ella tot un munt d'elogis i acataments que, tanmateix, fan més riure que indignar.

Anar de bracet i col·laborar amb els monàrquics d'En Cambó, deurà ésser tot el radicalisme i revolucionisme d'En Lerroux, no? Ah, com està ensenyant l'orella aquest vell aristocrata «radical» que ja no es recorda de quan corria pels carrers de Barcelona amb brusa i espartenyas, bo i posant ds relleu el seu pseudo-extremisme audaç, en tant que ha acabat venint a demostrar que no ha estat mai res més que un viu que ha sabut aprofitar-se dels homes i de la política.

En fi, que si la República, la nostra República, la República de tots, ha de tenir per companys cabdals uns homes de tan pèssim prestigi polític, com els dos més amunt esmentats, tant se val que no es mogui de casa, perquè potser en el moment menys somniat la trobaríem assassinada al bell mig del carrer, per la vil espasa de qualsevulla d'aquests generalots aventurers i audaços, que mai no han sabut defensar amb cor i noblesa la pàtria nostra i que només tenen de la vida quatre nocions de salvatgisme femeller i també d'un arrelat matonisme fanfarró i borratxí.

AGUSTÍ CABRUJA

De la qüestió de «La Massana»

Hem rebut la carta que a continuació anem a publicar:

«Sr. Director d'«EL POBLE DE SALT».

Present.

Molt senyor meu: Seria de la meva més gran satisfacció que volguéssiu publicar en el periòdic que tan dignament dirigiu, les quatre ratlles que en la present us acompanyo.

Donant-vos les més expressives gràcies per l'atenció, queda de V. afm. s. s.

J. R.

LA VAGA DE «LA MASSANA»

Jo sóc un obrer que fa moltes setmanes que estic en atur forçós. La misèria cada dia es va fent mestressa de casa. Ningú no em dona res. Jo haig de treballar per viure. Tinc fills i no han pas de morir de fam. Però ara treballo en l'arranjament de «La Massana». Aprofito tres jornals que prou favor em fan. Si res més no, fins que trobi on poder treballar tota la setmana. Però ara resulta que els companys obrers del Sindicat Unic s'han declarat en vaga i no voldrien que nosaltres, els que volem treballar per tal de poder viure, seguíssim treballant. Amics, abans que tot és el pa; perquè si no en tens, ningú no te'n dona. Parlo per experiència. La qüestió de la vaga és una cosa ximple, boja, imbècil. Sense raó ni efi c à c i a possible. Veureu: El Sindicat Unic voldria que el nostre sub-encarregat — home de confiança de l'Ajuntament — no treballés sis dies la setmana, sinó tres com els altres obrers. Ara bé; és que l'Ajuntament té obligació de portar-nos cada tres dies un nou encarregat? A més: no és l'Ajuntament qui mana i paga?

Per què, doncs, hem de venir amb aquestes exigències que tot plegat no fan res més que perjudicar-nos a nosaltres mateixos? Obrim els ulls i volguem veure la claredat de les coses, i tots aquests que ens donen consells de mata pobres, diguem-ho així, deixem-los de banda, que mentre ells s'estan atipant a casa seva, «bo i prenent el pèl a un i altre», nosaltres hem de córrer d'ací i d'allà cercant un mos de pa pels nostres fi-

llets».

J. R.»

N. de la R.—No us diuen res, faista Mis, les paraules d'aquest obrer? No fan commoure la vostra consciència? No us fan enrogir la vostra cara? No us en doneu vergonya de donar consells de «mata pobres», tal com titlla o qualifica els «bons» consells dels faistes aquest obrer, al qual segurament vós més de quatre vegades li haureu dit que sortís al carrer amb la pistola, en lloc de dar-li un llibre perquè s'instruís, o bé un bocí de pa, perquè s'alimentés?

Companys

Obrers!...

En Miss és «El Mingo». En Mis és el «4 en 1». En Mis és en Lerroux del Floreal. En Mis és el que insulta tothom des del «Despertar». En Mis és el que aconsella tots els obrers ignorants. En Mis és un covard que mai no es deixa veure en cap manifestació faista. En Mis és... si, l'autor de tot el malestar del poble de Salt.

Ull, doncs, amb En Mis.

Un que ho sap.

La vaga dels metal·lúrgics

Els faistes metal·lúrgics d'aquest poble que treballen a Girona, han posat a prova una vegada més llur sentiment de «solidaritat» obrerista. Amb motiu de la vaga dels obrers del ram esmentat, plantejada per la Federació Local de Girona, es vagà gairebé per complet en tots els tallers mecànics i ferreries d'aquesta ciutat. Una excepció, tanmateix. La dels grans «solidaris» faistes del nostre poble. Entre ells, els coneguts esquirols de l'any 18, Pere Gili, Francesc Collell i Jaume Grous, a més de Joan Busquets, individu que, encara no fa un any i actuant com a membre de junta, fou expulsat de la Federació Local, per raons que no ens estaria bé de publicar.

I aquests són, amics obrers de Salt, aquells que titllaven d'esquirols i de traïdors als obrers del Sindicat local, quan els afiliats del Sindicat Unic romanien a fora de la fàbrica «Manufactu-

res Gassol». A més també sabem que els esmentats individus, junt amb altres companys faistes, un matí impediren que uns obrers anessin al seu treball habitual, perquè la seva actuació no estava d'acord amb els seus principis sindicals que com el lector pot veure són tan salvatges com feixistes. En canvi, doncs, nosaltres no els hem dit res absolutament si no han volgut acatar la nostra vaga, la qual hem assolir fer triomfar, perquè tot el què demanàvem era de raó i era de justícia.

Ultra això, no oblideu que mentre uns dos cents obrers sostenen una vaga per una millora social, uns tretze faistes acompanyants i protegits per la guàrdia civil, van a portar el seu apoi a la patronal, bo i fent traïció als interessos d'uns companys de treball.

Un grup de metal·lúrgics
Veïnat-5-33.

La cambra de la morta

Sí, va estimar un jovincell d'amorenides faccions: era quan en ses galtes semblava tenir-hi un ramell de roses a cada una i en els seus entreoberts llavis, vermells com maduixes, hi floria aquell somriure seductor que deixava veure entre ells dues rengleneres de perles de vori que adornaven aquella boca de mel que assaboria el seu estimat sota la llanguïda i verda cabellera d'un desmai en els dolços i inquietants diàlegs que excitaven la passió que mútuament se sentien; llavors va succeir l'inevitable: l'estreta abraçada que ajuntava les seves ànimes pecadores havia tret el seu fruit... i quan ella sentia glatir i remoure dins la seva vida una altra vida grana de la que estimava, llavors, oh, injustícia! llavors se sentí despreciada, vexada per aquell. Clara i tàrdiament notava que l'excessiu amor que li havia professat l'atiparen, com es cansa el golós de la fruita saborosa. Sentí un buit en la seva ànima i fel dintre el seu cor emmalaltint-la d'amor; la constant amenaça l'acabà de matar... Morí!

Se sent de sobte un murmur de veus entrant inesperadament; dos homes vestits de vellut, embolcallada d'un sudari, col·locant-la dintre un taüt que han portat; abaix al carrer se senten cants funeraris... la veu

d'un familiar: «—Tot ha acabat». Plors i sanglotar... De repent un xiscle esfereïdor que dominà tots els demés: era el crit de mare que sent esqueixar-se-li el cor... No ha passat res... ha estat fressa... Emprèn la lúgubre comitiva vers el camí de les sagrades cendres, les cendres d'un poble que ha sofert contínuament i ha gosat poc... Enraonaments i comentaris... Darrera, un jove elegantment vestit de negre, està sumament afligit amb el cap acotat; els seus llavis semblen enraonar tot sols amb la punyent veu del remordiment; sense ell adonar-se'n compta exclama: —«Que curta que és, oh Déu!, que curta és la vida de les flors!»

Entren dins el sagrat recinte, perfumat per l'olor d'uns melancòlics xiprers; desfan el taüt del cotxe, dirigint-se vers un nínxol per a ficar-hi els restes de la joventut marcida i un cop llestos, el picar dels paletes i el remoure el ciment de la gaveta se sent com si gratessin els cors de tots els presents; col·loquen una làpida de marbre on, després del nom i data de la mort hi ha el següent epitafi:

«Aquí jau apenedida,
per la groga mort vençuda,
dona que fou en sa vida
càlzer de roses per l'amor per-
(duda.

JIUBSYKRAN

Guillem Viñas i Escuder

Us posa en coneixament
de l'obertura de la seva
farmàcia a

(Junt al Veïnat) Sta. Eugènia de Ter

Solatges

IV

Ves a saber què porta aquest somrís:
si mel de bresca o túixec d'escorçó;
rictus malalt d'un llavi tot blavís
que et parla de turment i passió...

El teu és tot un altre. Aquell somrís
només escau a vides ja retudes;
és fals i enganyador, surt de l'abís
més pregon de les ànimes perdudes...
El teu és tot un altre: és tendre i llis
com una onada feble d'aigua blava;
és un cascabelleig que escampa encís
i se't fica per dins i se't mig clava...
Tu mai no veus un pit apunyalat
ni una trena desfeta a esgarrapades:
per això el teu somrís és perfumat
d'aquell bàlsam puríssim de les fades...

Jo, que servo el regust d'un somrís fat,
freturo la dolcesa del teu llavi,
sense un vil tatuatge de pecat
ni una mena de sang que se't desclavi...

V

Seré una estona místic per sentir
la simfonia excelsa de l'altura
que em digui a tot, sincerament, que sí.
Després et miraré i et veuré pura,
i empeltaré un desig d'eterna vida
al nèctar de la copa del meu cor...
No m'avinc a deixar una flor marcida
sense exhaurir el cabal del seu tresor.

IU BOHIGAS

Faistes i monàrquics a l'ofensiva

Si alguns orbs volien una prova més, ja la tenen. Qui, avui, honestament, pot negar que la F. A. I. és agent provocador de la reacció? Qui no veu, avui honradament, que les activitats faistes més sorolloses concorden sempre amb moviments militars i clericals contra la República?

Mentre a Madrid era detingut el general Goded i altres, el pistoler Sales i els estudiants feixistes, la F. A. I. tenint a les seves mans la C. N. T., declarava la vaga general «revolucionària» a tot Espanya. El complot militar va fracassar. La revolució faists també. Però la comprovació ja estava feta.

El paper de la F. A. I. en aquest afer criminal, és conegut a bastament. Amb les seves activitats caòtiques, terroristes, cerca una de les finalitats necessàries als conspiradors reaccionaris: esgotar les forces proletàries, crear l'estat psicològic favorable al cultiu del virus feixista. No heu sentit ja pels carrers, per tramvies, der cafès, les veus sinistres dels que clamen que així no es pot viure, que algú ha de venir a posar pau i ordre? Són les mateixes que en vigílies del 13 de setembre de 1923 feren possible el cop militar de Primo de Rivera. Són les mateixes que a Itàlia obriren la marxa sobre Roma. Són les mateixes que a Alemanya han encimbellat Hitler.

No ignorem que entre els faistes hi ha joves abnegats, de bona fe. Pero, que compten aquests? Què valen? Són la carn de canó. Són la carn de presidi. Són les víctimes eixorques de la reacció.

Eosaltres acusem als líders de la F. A. I. I afirmem que estan a sou de la reacció.

I, en acusar-los, demanem als treballadors de Catalunya que facin l'esforç que calgui per a foragitar-los. En defensa de la República, de l'Autonomia i dels interessos de classe. Per a evitar que d'ací pocs mesos, per cula de la covardia de tots, de la tolerància de tots, del silenci de tots, la reacció anegui en sang l'Autonomia i els interessos i els ideals del proletariat.

¡Via fora lladres!

¡Via fora «revolucionaris» a sou del Borbó!

¡Via fora la F. A. I. i l'organisme avui ja pseudo-sindical, la C. N. T., que ha malmès per a sempre més!

De «JUSTICIA SOCIAL»

Tirant Pedretes

Hem de comunicar als nostres barrilaires lectors i a les nostres simpàtiques lectores, que degut al sens fi de parelles, casaments i bateigs que fem en perspectiva, l'Agència «Pet-o-net» s'ha vist precisada a reforçar el seu cos policíac, per bé que d'ara endavant no es deixarà res per verd de tot el que de bo i de mal ve realitzant la joventut entremaliada del poble de Salt.

Així és, doncs, que la susdita agència del petó, ara estarà integrada per una dotzena i mitja de guàrdies d'assalt, no cal dir que amb el seu corresponent esquiva-mosques i tot.

Els guàrdies

Una de les «pedretes» del número passat fou tan mal tirada, que ferí de mala manera la panxa de l'ex-escolà de la parròquia de Vilablareix, el nostre bon amic Pere, el qual ja ha estat desenganyat... per tots els «metges» que han visitat el seu mal d'amor.

No cal dir amb quin sentiment donem aquesta notícia tan consternadora.

El dia de Sant Isidre, vàrem sorprendre l'hereuet Berga agenollat als peus immaculats de la verge Maria. Entre sanglot i sospir, anava desgranant el següent rosari.

—Oh, verge Maria:
amb tú cada dia
m'estic encomanant!
car mon cor voldria;
tornar rebre l'alegria
que el teu amor li està ro-
[bant.

A fe de Déu, no sabíem pas que En Berga fos un noi tan devot.

Ens han dit que aviat eixirien gentilment aparellats, el simpàtic Ramon Moreno i l'exquisidíssima Assumpció Bover. Ho celebrem.

Què fan en Manel i la Lluïsa? Encara no volen anar pel Sant Matrimoni? Mireu que ara és el temps millor per casar-se, per no fa fred ni fa calor; ni fa sol ni fa ombra; ni fa vent ni fa tramontana; ni plou ni pedrega; ni trona ni llampega; ni... Veureu: ja continuarem un altre dia.

En Francisquet i En Pere no troben cap noia que els vagi bé. En totes hi troben defectes. L'altre dia mateix a Anglès feien escarafalls d'una que valia totes les peles.

En Francisquet: Si aquesta noia no fos lletja, seria maca. No et sembla Pere?

En Pere: (Tot gratant-se el cap.)
No home. Perquè si fos maca, no seria lletja.

Són terribles aquests dos vailets.

Una parella feliç...? Una parella ideal...? Qui? On? No us alarmeu i us ho direm. Es tracta de la gentil Pilar i el seu Vicenç. Sembla que s'estimen molt i es barallen poc. Així han d'ésser els enamorats.

Diumenge, a les 9 de la vetlla, gran audició de sardanes i magnífic ball a la Plaça del Veïnat. pèr «Els Unics» de Cassà de la Selva. Si voleu riure, ballar i gaudir, en aqueixa festa no deixeu d'assistir-hi.

El galant Esteve fa l'amor a la formosa Callis. Més d'una vegada l'hem vist com l'acompanyava. Si es tracta d'un ver amor, endavant les «afxes». Que quan s'estima i s'és estimat, niugú se sent desgraciat. I encara que no tinguis pa i pessetes. No és això, nois?

MIQUEL PARDO PINTOR

Ofereix els seus treballs pictòrics artístics a preus reduïts

Carrer Galan i Garcia
(Pisos Junca)

SALT

Anunci

Per la Festa Major d'enguany, el «Casal Saltenc» té en projecte, a més de l'envelat, variats festeigs que consistiran en concerts, Balls, Sardanes, Esports i altres diversions festives que s'anunciaran oportunament.

La Junta

Notícies

Diumenge, a les 9 de la vetlla, gran inauguració de la Penya «La nit alegre».

Orquestra: «Els Unics» de Cassà de la Selva.

Lloc: A la plaça del Veïnat.
No hi manqueu!

Llocs de venda d'«El Poble de Salt»:

Veïnat. — «Centre Republicà» i «Llibreria Catalunya».

Salt i Santa Eugènia. — Amadeu Ribes. (El Vigilant).

Girona. — El quiosc (Rambla)
Bescanó. — P. Auguet (El Sabater).

Per al faista Narcís Mir

Per a demostrar-vos que els faistes mai no m'han fer la por que vós veniu gallejant des de «Despertar», només us faré avinent una cosa i és la següent: En lloc de fer-me esperar i insultar a les 9 del vespre, entre Salt i Veïnat, per una dotzena de vailets de quinze a divuit anys, com vàreu fer la setmana passada, voldria que fóssiu vós mateix qui m'espera i m'insulta de cara a cara, a mans netes i a la llum del dia, tal com fan els homes. Perquè si mai cap fill de mare no us ha exigit comptes de la vostra actuació salvatge i, per tant, feixista, penseu que un jorn us en pot exigir aquest que ara us parla que, malgrat les vostres campanyes periodístiques, sense solta ni volta, grolleres i fastigoses, com vós mateix, és i serà sempre més noble i més honorat que no heu estat mai vós. No penseu pas, però, que els crits, els insults i les amenaces que aquests dotze vailets varen prodigar contra la meva persona, vagin tenir l'èxit d'acovardir-me i de fer-me fugir, no; ans molt al contrari: tan bon punt vaig fer-ne esment, salto tot seguit de la bicicleta i em planto i em planto amb tota decisió i fermesa, davant d'aquests dotze vailets que, la veritat, en el fons m'inspiraren més llàstima que indignació. «¿Voleu repetir el que m'heu dit? A veure; diguem-ho cara a cara!» «Nosaltres no hem dit res». «A nosaltres no ens expliqueu res.» I bé; aquestes foren les respostes d'aquesta dotzena de vailets, que l'escola del «Centro Obrero de Cultura» en lloc d'inculcar-los les doctrines de redempció i humanitat, no fa res més que inculcar-los la doctrina de la violència i del crim. I, res més, faista Mir; ara sou vós qui té la paraula.

AGUSTÍ CABRUJA

Correspondència

J. Alsina. — Molt bé.

Un ex-faista. — Va el tret.
N. R. — Va.

Un que ho sap. — Idem.

J. R. — Publiquem la vostra lletra.

Un grup de metal·lúrgics. — Va a la «Tribuna Lliure».

P. A. i J. — Van les «pedretes». Feu-ne d'altres.

Rosa. — Està bé. El publicarem al número vinent.

F. D. — Els «trets» han d'ésser curts i picants. Entesos?

Manel. — Al cove, maco. A les noies elogis i no insults, home. No siguis tan ruc.

Lluís. — En cartera.

R. C. — Anirà al número vinent

Des de Bescanó

Aquests senyors regidors de Bescanó encara no es donen vergonya de tenir el cementiri que tenen, i no es recorden que n'han de fer un de nou. Es que no en tenen prou de tenir el poble indignat i esperen potser que fins els morts es redrecin de llurs tombes per a protestar de la manera que «se'ls tracta»? Perquè naveu de tenir en compte que també tenen dret que «se'ls tracti» en deguda forma. Es que no sentiu dins la vostra consciència una veu que us diu que, si tractem els vius malament, almenys tinguem respecte als morts? Però es veu que la vostra consciència és mancada de tot sentiment humà, perquè si fos altrament ja hauríeu complert el vostre deure.

Trets que no maten

Tres mil escoles, tres mil escoles, tres mil escoles ha creat la República des del mes de gener d'enguany.

Doncs, en què quedem: ¿Fa o no fa la República?

La ràdio ha radiat que en el «pròximo número del «T.B.O.» apareixerà un interesante trabajo del vivales patrón Mis, titulado: «Se empezará la revolución social cuando yo tenga tres establecimientos».

Suposem que seran una barberia, una carnisseria i una lletoria. Oi, camarada?

Es diu que mossèn Joan té ganes de fer-nos un cap nou, si continuem posant-lo en «El Poble de Salt» com hem fet fins ara. Nosaltres preguem al nostre amic Joanet que es deixi de tonteries, o del contrari podria parar malament.

No s'enfadi, home; si tot plegat no li diem res a vostè.

Amics: Compreu «L'Opinió», «La Campana», «La Rambla», «Justícia Social», el «T.B.O.»..., que quan més el veig, menys veo.

Segons ens ha assegurat l'avi Caballeria, ara el «T.B.O.» de la F.A.I. es vendrà a cinc i a tres deu l'exemplar. Perquè fins el puguin llegir les dides i tot. He dit!

Imp. Salomó Marqués - Girona